

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

16. november 2016*

»Præjudiciel forelæggelse — område med frihed, sikkerhed og retfærdighed — forordning (EU) nr. 1215/2012 — retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område — anvendelsesområde — artikel 24, nr. 1), første afsnit — enekompetence i sager om rettigheder over fast ejendom — artikel 7, nr. 1), litra a) — specielle kompetenceregler i sager om kontraktforhold — påstand om ophævelse af en gavekontrakt vedrørende en fast ejendom og sletning af registreringen af ejendomsretten i tingbogen«

I sag C-417/15,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (den regionale domstol i civilretlige sager i Wien, Østrig) ved afgørelse af 23. juli 2015, indgået til Domstolen den 29. juli 2015, i sagen:

Wolfgang Schmidt

mod

Christiane Schmidt,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Ilešič, og dommerne A. Prechal, A. Rosas, C. Toader (refererende dommer) og E. Jarašiūnas,

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: A. Calot Escobar,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Wolfgang Schmidt ved Rechtsanwalt C. Beck
- Christiane Schmidt ved Rechtsanwalt M. Bartlmä
- den østrigske regering ved G. Eberhard, som befuldmægtiget
- den tjekkiske regering ved M. Smolek og J. Vláčíl, som befuldmægtigede
- Europa-Kommissionen ved G. von Rintelen og M. Wilderspin, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. juli 2016,
afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 24, nr. 1), første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).
- 2 Anmodningen er indgivet under en sag mellem Wolfgang Schmidt og Christiane Schmidt vedrørende ophævelse af en gavekontrakt vedrørende en fast ejendom beliggende i Østrig.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 15., 16. og 34. betragtning til forordning nr. 1215/2012 har følgende ordlyd:
    - »(15) Kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtets bopæl som det principielle kriterium. Dette kompetencekriterium bør altid kunne gøres gældende, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde, hvor det på grund af tvistens genstand eller af hensyn til parternes aftalefrihed er berettiget at lægge et andet tilknytningsmoment til grund. [...]
    - (16) Som kompetencekriterium bør sagsøgtets bopæl suppleres med alternative kriterier baseret på en sags nære tilknytning til en bestemt ret eller på hensynet til god retspleje. Kriteriet nær tilknytning bør tjene til at skabe retssikkerhed og undgå muligheden for, at sagsøgte indstævnes for en ret i en medlemsstat, som vedkommende ikke med rimelighed kunne forudse. [...]

[...]

  - (34) Kontinuiteten mellem [konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1972, L 299, s. 32)], [Rådets] forordning (EF) nr. 44/2001 [af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1)] og nærværende forordning bør sikres, og i den forbindelse bør der fastsættes overgangsbestemmelser. Samme kontinuitet bør gælde med hensyn til Den Europæiske Unions Domstols fortolkning af [konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager] og de forordninger, der er trådt i stedet for den.«
- 4 Artikel 1, stk. 1 og stk. 2, litra a), i forordning nr. 1215/2012, som findes i forordningens kapitel I med overskriften »Anvendelsesområde og definitioner«, bestemmer:
    - »1. Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset rettens art. [...]

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

- a) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne, formueforholdet mellem ægtefæller eller mellem parterne i et forhold, der ifølge den lov, der finder anvendelse på sådanne forhold, anses for at have virkninger svarende til et ægteskabs.«

5 Afdeling 2 i forordningens kapitel II har overskriften »Specielle kompetenceregler« Heri findes artikel 7, som har følgende ordlyd:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat:

- 1) a) i sager om kontraktforhold ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes

[...]«

6 I denne afdeling bestemmer forordningens artikel 8 følgende:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan endvidere sagsøges:

[...]

- 4) i sager om kontraktforhold, såfremt sagen kan forenes med en sag om rettigheder over fast ejendom mod samme sagsøgte, ved retten i den medlemsstat, på hvis område ejendommen er beliggende.«

7 Artikel 24 i forordning nr. 1215/2012, der er indeholdt i forordningens kapitel II, afdeling 6, med overskriften »Specielle kompetenceregler«, bestemmer:

»Enekompetente er følgende retter i en medlemsstat uden hensyn til parternes bopæl:

- 1) i sager om rettigheder over fast ejendom samt om leje eller forpagtning af fast ejendom, retterne i den medlemsstat, på hvis område ejendommen er beliggende.

[...]«

Østrigsk ret

8 De relevante bestemmelser i national ret findes i Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (borgerlig lovbog, herefter: »ABGB«) og i Grundbuchsgesetz (lov om tinglysning, herefter »GBG«).

9 ABGB's § 380 er affattet således:

»Uden adkomstdokument og uden retlig erhvervelsesmåde kan ingen ejendomsret overdrages.«

10 ABGB's § 425 fastsætter:

»Adkomstdokumentet alene giver ikke ejendomsret. Ejendomsret og alle tinglige rettigheder generelt kan, undtagen i de i loven fastsatte tilfælde, kun erhverves ved retlig overgivelse og overtagelse.«

11 ABGB's § 431 bestemmer:

»For overdragelse af ejendomsretten til fast ejendom kræves, at erhvervsforretningen indføres i de hertil indrettede offentlige bøger. Denne indføring kaldes *indregistrering* [(*Einverleibungen*)] (*intabulation*).«

12 ABGB's § 444 har følgende ordlyd:

»Ejendomsretten kan ophøre ved ejerens vilje, ved lov eller ved retsafgørelse. Ejendomsretten til fast ejendom falder imidlertid alene bort ved sletning i de offentlige registre.«

13 GBG's § 8 sonderer mellem registreringer i tingbogen på følgende måde:

»Der foretages følgende registreringer i tingbogen:

1. indregistreringer [(*Einverleibungen*)] (ubetingede rettighedserhvervelser eller ophævelser – *intabulationer* eller *ekstabulationer*), som ikke kræver yderligere berettigelse eller
2. anmærkninger (betingede rettighedserhvervelser eller ophævelser – prænotationer), som kun på betingelse af deres efterfølgende berigtigelse bevirker erhvervelse, overdragelse, begrænsning eller ophør af borgerlige rettigheder, eller
3. rene anmærkninger.«

14 Ifølge GBG's § 9 kan i tingbogen kun indføres tinglige rettigheder og byrder, tilbagekøbs- og forkøbsret samt leje- og forpagtningsrettigheder.

15 GBG's § 61 vedrørende tvistanmærkninger i tingbogen har følgende ordlyd:

»(1) Hvis en person, som mener, at hans rettigheder tilsidesættes som følge af en indregistrering, anlægger sag med påstand om ugyldighed og genetablering af den tidligere retsstilling, kan han forlange en anmærkning om en sådan tvist indført i tingbogen enten samtidig med søgsmålet eller på et senere tidspunkt. Anmodning om anmærkningen om tvisten kan rettes til enten den ret, ved hvilken sagen er anlagt, eller til tinglysningensretten.

(2) Denne tvistanmærkning har til følge, at den dom, der afsiges i sagen, også får fuld virkning over for de personer, som har opnået rettigheder efter det tidspunkt, hvor anmodningen om tvistanmærkningen er modtaget i tinglysningensretten.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

16 Wolfgang Schmidt, som er bosiddende i Østrig, var ejer af en ejendom i Wien (Østrig). Ved notarialdokument af 14. november 2013 indgået i Wien forærede han ejendommen til sin datter, Christiane Schmidt, som fra denne dato er indført som ejer af denne ejendom i tingbogen. Christiane Schmidt boede i Tyskland, da gaven blev givet, og bor fortsat i Tyskland.

17 Det fremgår af de sagsakter, som Domstolen råder over, at Wolfgang Schmidt som følge af en psykiatrisk ekspertundersøgelse fra maj 2013, som afslørede alvorlige forstyrrelser, ved afgørelse af 17. november 2014 var blevet sat under værgemål.

18 Ved sag anlagt ved Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (den regionale domstol i civilretlige sager i Wien, Østrig) den 24. marts 2015, nedlagde Wolfgang Schmidt repræsenteret ved sin værge påstand om ophævelse af gavekontrakten af 14. november 2013 og følgelig sletning af registreringen af

Christiane Schmidts ejendomsret til ejendommen i tingbogen med den begrundelse, at registreringen ikke var gyldig. På anmodning fra sagsøgeren i hovedsagen blev påstanden om indførelse af en anmærkning om ophævelsessøgsmålet i tingbogen taget til følge i henhold til GBG's § 61, stk. 1, ved kendelse af 25. marts 2015.

- 19 Christiane Schmidt nedlagde påstand om, at den forelæggende ret ikke havde kompetence til at træffe afgørelse i hovedsagen med den begrundelse, at artikel 24, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012 ikke kunne begrunde denne rets kompetence, idet sagen ikke var en sag om rettigheder over fast ejendom i denne bestemmelses forstand.
- 20 Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (den regionale domstol i civile retlige sager i Wien, Østrig) er i tvivl om fortolkningen af artikel 24, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012, idet den dels har henvist til Domstolens kendelse af 5. april 2001, Gaillard (C-518/99, EU:C:2001:209), hvori anvendelsen af reglen om enekompetence i sager om rettigheder over fast ejendom blev forkastet i en sag om ophævelse af en købekontrakt vedrørende fast ejendom, dels til dom af 3. april 2014, Weber (C-438/12, EU:C:2014:212), hvorefter en sag, i hvilken der er nedlagt påstand om, at det fastslås, at udøvelsen af en forkøbsret, som en fast ejendom er behæftet med, er ugyldig, henhører under denne enekompetence.
- 21 Den forelæggende ret har præciseret, at en dom, hvori det gives medhold i et ophævelsessøgsmål, afsagt på grundlag af GBG's § 61, stk. 1, kan gøres gældende over for såvel Christiane Schmidt som over for tredjemand, der under sagen har erhvervet rettigheder til den omhandlede faste ejendom, som følge af tvistanmærkningen i tingbogen.
- 22 Under disse omstændigheder har Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (den regionale domstol i civile retlige sager i Wien, Østrig) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er en sag om ophævelse af en gavekontrakt på grund af gavegiverens manglende retsevne og indføring i tingbogen af ophævelsen af gavemodtagerens ejendomsret omfattet af bestemmelsen i artikel 24, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012, som fastsætter enekompetence i sager om rettigheder over fast ejendom?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 23 Den forelæggende ret ønsker med sit spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om artikel 24, nr. 1), første afsnit, i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at en sag om ophævelse af en gavekontrakt på grund af gavegiverens manglende retsevne og om sletning af registreringen af gavemodtagerens ejendomsret i tingbogen, er en sag »om rettigheder over fast ejendom« som omhandlet i denne bestemmelse.
- 24 Det skal indledningsvis bemærkes, at en sådan sag falder inden for forordning nr. 1215/2012's materielle anvendelsesområde.
- 25 Selv om forordningens artikel 1, stk. 2, litra a), bl.a. udelukker fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne fra forordningens anvendelsesområde, forholder det sig imidlertid – således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 27-31 i forslaget til afgørelse – således, at fastlæggelsen af gavegiverens retsevne i forbindelse med en sag som den i hovedsagen omhandlede ikke er sagens hovedgenstand, som vedrører den retlige gyldighed af en gave, men et indledende spørgsmål.
- 26 Det fremgår af ordlyden af artikel 24, nr. 1), første afsnit, i forordning nr. 1215/2012, at retterne i den medlemsstat, hvor en fast ejendom er beliggende (*forum rei sitae*), er enekompetente i sager om rettigheder over fast ejendom, uden hensyn til parternes bopæl. Da denne bestemmelse i det

væsentlige gentager indholdet af artikel 22, nr. 1), første afsnit, i forordning nr. 44/2001 bemærkes, at for så vidt som forordning nr. 1215/2012 erstatter forordning nr. 44/2001, gælder den af Domstolen anlagte fortolkning af sidstnævnte forordnings bestemmelser ligeledes for forordning nr. 1215/2012, når disse to EU-retlige instrumenter kan sidestilles med hinanden (jf. analogt dom af 16.6.2016, Universal Music International Holding, C-12/15, EU:C:2016:449, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

- 27 Domstolen har vedrørende artikel 22, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 fastslået, at med henblik på i videst muligt omfang at sikre, at de rettigheder og forpligtelser, der følger af denne forordning, bliver lige og ensartede for medlemsstaterne og de berørte personer, skal betydningen af begrebet »sager om rettigheder over fast ejendom« fastlægges selvstændigt i EU-retten (dom af 3.4.2014, Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, præmis 40, og af 17.12.2015, Komu m.fl., C-605/14, EU:C:2015:833, præmis 23).
- 28 Det fremgår ligeledes af Domstolens faste praksis vedrørende forordning nr. 44/2001, at for så vidt som bestemmelserne i artikel 22, nr. 1), indfører en undtagelse til forordningens almindelige værnetingsregler, og navnlig reglen i forordningens artikel 2, stk. 1, hvorefter – med forbehold af bestemmelserne i selve forordningen – personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, skal sagsøges ved retterne i denne medlemsstat, bør de ikke fortolkes videre, end deres formål kræver. Disse bestemmelser har således den virkning, at parterne fratages den ret til valg af værneting, som de ellers ville have, og at de i visse tilfælde kan sagsøges ved en ret, som ikke er nogen af parternes hjemting (dom af 17.12.2015, Komu m.fl., C-605/14, EU:C:2015:833, præmis 24).
- 29 For så vidt angår formålet med de ovennævnte bestemmelser fremgår det såvel af rapporten om konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1979, C 59, s. 1), som af Domstolens faste praksis vedrørende artikel 22, nr. 1), første afsnit, i forordning nr. 44/2001, at den afgørende begrundelse for, at retterne i den kontraherende stat, hvor den faste ejendom er beliggende, er enekompetente, er, at retten på det sted, henset til dens nærhed til den faste ejendom, bedst er i stand til at skaffe sig kendskab til de faktiske forhold og anvende de gældende regler og sædvaner, som normalt er reglerne og sædvanerne i den stat, hvor ejendommen er beliggende (dom af 17.12.2015, Komu m.fl., C-605/14, EU:C:2015:833, præmis 25).
- 30 Domstolen har desuden præciseret, at enekompetencen for retterne i den kontraherende stat, hvor den faste ejendom er beliggende, ikke omfatter samtlige sager om rettigheder over fast ejendom, men kun de sager, der inden for denne konventions eller forordningens anvendelsesområde tager sigte på dels at fastslå en fast ejendoms udstrækning og bestanddele, ejendommens ejer- og besiddelsesforhold eller eksistensen af andre tinglige rettigheder over ejendommen, dels at sikre indehaverne af disse rettigheder beskyttelse af de beføjelser, der knytter sig til deres ret (dom af 17.12.2015, Komu m.fl., C-605/14, EU:C:2015:833, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 31 Det bemærkes endvidere, at i henhold til Domstolens faste praksis er forskellen mellem en tinglig ret og en personlig ret, at en tinglig ret, der påhviler en fysisk genstand, har virkning over for enhver, mens en personlig ret kun kan gøres gældende over for skyldneren (dom af 17.12.2015, Komu m.fl., C-605/14, EU:C:2015:833, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).
- 32 Det fremgår i det foreliggende tilfælde af forelæggelsesafgørelsen, at konstateringen af, at en gavekontrakt skal ophæves på grund af gavegiverens manglende retsevne i østrigsk civilret har virkning *ex tunc*, hvilket medfører, at det erhvervede gode skal tilbageleveres. For så vidt angår kontrakter vedrørende fast ejendom medfører denne tilbagelevering, at enhver registrering i tingbogen vedrørende ejendomsretten for den person, der er udpeget som ejer, slettes.

- 33 For så vidt som det søgsmål, som Wolfgang Schmidt har anlagt, for det første tilsigter ophævelse af gavekontrakten med henvisning til hans manglende retsevne og for det andet sletning af ejendomsretten for hans datter i tingbogen, skal søgsmålets art undersøges i forhold til hver af disse påstande.
- 34 Hvad for det første angår påstanden om ophævelse af gavekontrakten vedrørende den faste ejendom, fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at denne påstand bygger på den hævdede nullitet af kontrakten som følge af sagsøgeren i hovedsagens manglende retsevne. Det følger imidlertid af fast retspraksis, at det ikke er tilstrækkeligt, at en rettighed over fast ejendom berøres af sagen, eller at sagen har forbindelse med en fast ejendom, for at retten i den medlemsstat, på hvis område ejendommen er beliggende, er kompetent. Søgsmålet skal derimod være baseret på en tinglig ret og ikke på en personlig ret til en fast ejendom (jf. i denne retning kendelse af 5.4.2001, Gaillard, C-518/99, EU:C:2001:209, præmis 16).
- 35 Denne fortolkning styrkes endvidere af rapporten udarbejdet af P. Schlosser om konventionen om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse af konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, samt til protokollen om Domstolens fortolkning af denne konvention (EFT 1979, C 59, s. 71, punkt 170-172) hvori det præciseres, at for så vidt angår blandede søgsmål, som bygger på en personlig ret, og som tilsigter at opnå en tinglig ret, er der meget, der taler for, at den personlige karakter af disse søgsmål er fremtrædende, og, følgelig, at reglen om enekompetence i sager om rettigheder over fast ejendom ikke skal finde anvendelse (jf. analogt kendelse af 5.4.2001, Gaillard, C-518/99, EU:C:2001:209, præmis 21).
- 36 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 40 i forslaget til afgørelse, spiller spørgsmålet om, hvorvidt kontrakten, hvis ugyldighed gøres gældende, knytter sig til fast ejendom eller til løsøre, ingen rolle for overvejelserne med hensyn til dens gyldighed, da rettighedens karakter af ret over fast ejendom i denne forbindelse kun er af sekundær betydning (jf. analogt dom af 18.5.2006, ČEZ, C-343/04, EU:C:2006:330, præmis 34).
- 37 Det skal ligeledes tilføjes, at en sådan fortolkning ikke er til hinder for kravet om en forsvarlig retspleje, der, som det fremgår af denne doms præmis 29, ligger til grund for artikel 24, nr. 1), i forordning nr. 1215/2012, for så vidt som den ret, der skal tage stilling til påstanden om ophævelse af en gavekontrakt på grund af gavegiverens manglende retsevne, ikke skal foretage undersøgelser, der er strengt knyttet til den pågældende ejendom, og som ville kunne begrunde en anvendelse af reglen om enekompetence i denne artikel.
- 38 Som generaladvokaten har anført i punkt 50 i forslaget til afgørelse, og som den tjekkiske regering har gjort gældende i sit skriftlige indlæg, kan den forelæggende ret imidlertid lægge artikel 7, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1215/2012 til grund for sin kompetence i forbindelse med påstanden om ophævelse af gavekontrakten vedrørende fast ejendom.
- 39 I henhold til denne bestemmelse kan sager om kontraktforhold undersøges af retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes, dvs. den forpligtelse, der svarer til den aftalemæssige rettighed som sagsøgerens søgsmål bygger på (jf. i denne retning dom af 6.10.1976, De Bloos, 14/76, EU:C:1976:134, præmis 10-14). I det foreliggende tilfælde støttes søgsmålet i hovedsagen på den hævdede nullitet af den kontraktforpligtelse, som består i overførsel af ejendomsretten, og som – hvis kontrakten er gyldig – skal og i første omgang er blevet udført i Østrig.
- 40 Hvad for det andet angår påstanden om sletning af gavemodtagerens ejendomsret fra tingbogen bygger denne på nulliteten af overførslen af ejendomsretten og følgelig på en tinglig ret, som sagsøgeren i hovedsagen påberåber sig til den omhandlede ejendom.

- 41 En sådan påstand, som tilsigter at bevare prærogativer, som bygger på en tinglig ret, henhører under enekompetencen for retten i den medlemsstat, hvor ejendommen befinder sig, i henhold til artikel 24, nr. 1), første afsnit, i forordning nr. 1215/2012.
- 42 Henset til denne enekompetence for retten i den medlemsstat, hvori ejendommen befinder sig, for så vidt angår påstanden om sletning af ejendomsretten for gavemodtageren fra tingbogen har denne ret i øvrigt som anført af generaladvokaten i punkt 51-58 i forslaget til afgørelse ligeledes jurisdiktionskompetence på grundlag af sagernes sammenhæng på grundlag af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 1215/2012 til at træffe afgørelse om påstanden om ophævelse af gavekontrakten vedrørende fast ejendom, idet de to påstande er rettet mod samme sagsøger og kan forenes, som det fremgår af de sagsakter, som Domstolen råder over.
- 43 Henset til ovenstående bemærkninger skal det præjudicielle spørgsmål besvares således:
- Bestemmelserne i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at en sag om ophævelse af en gavekontrakt på grund af gavegiverens manglende retsevne ikke henhører under enekompetencen for retten i den medlemsstat, hvor ejendommen befinder sig, som fastsat i denne forordnings artikel 24, nr. 1), men under den specielle kompetenceregulering i forordningens artikel 7, nr. 1), litra a).
  - En sag om sletning fra tingbogen af indførelsen af gavemodtagerens ejendomsret henhører under enekompetencen som fastsat i forordningens artikel 24, nr. 1).

Sagens omkostninger

- 44 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at en sag om ophævelse af en gavekontrakt på grund af gavegiverens manglende retsevne ikke henhører under enekompetencen for retten i den medlemsstat, hvor ejendommen befinder sig, som fastsat i denne forordnings artikel 24, nr. 1), men under den specielle kompetenceregulering i forordningens artikel 7, nr. 1), litra a).

En sag om sletning fra tingbogen af indførelsen af gavemodtagerens ejendomsret henhører under enekompetencen som fastsat i forordningens artikel 24, nr. 1).

Underskrifter